

A szexuális elfajzások duncani elmélete

Ez a cím azért már úgy ott van, nem? Egyébként lesz ez még így se, csak olvassatok tovább! Amit az alábbiakban ismertetni szeretnék, az egy elmélet. Az ég adta világon semmivel nem tudom alátámasztani, vagyis, ezzel az erővel akár hivatalos tudományos álláspont is lehetne… Mindössze támadt egy gondolatom, amin elindulva kialakult bennem néhány érdekes felvetés és kérdés, amelyeket szeretnék megosztani veletek. Nem olvastam még hasonló okfejtést, de talán csak nem vagyok eléggé tájékozott, vagy eléggé normális, vagy eléggé örült. Vagy eléggé valami más. A szexuális elfajzásokkal kapcsolatban az első probléma az, hogy mit is nevezünk „elfajzásnak”, és milyen alapon? Hagyjuk az (állítólagos) társadalmi normákat, a különféle hitrendszerek diktátumait és az egyes közösségekre jellemző tabukat. Induljunk ki abból, hogy mi a szex célja? Kétféle célja lehet: a fogantatás és az élvezet (még hozzá kölcsönös élvezet). Ha a fogantatást nézzük, akkor a természetes szexuális magatartás az a heteroszexualitás. Más nem jöhet szóba. Ha azonban figyelembe vesszük az élvezetet is, már más gyakorlatokkal is számolnunk kell, és így sem a homoszexualitást, sem a biszexualitást nem sorolhatjuk az elfajzások közé, hiszen elég sokan eskü alatt is tanúsítanak, hogy az élvezet rendben van. (Csak zárójelben: láttam egyszer egy graffitit, a következő szöveggel – „A homoszexualitás oka az, hogy jó”...) Úgyhogy legyünk némileg megértőek, és a szexuális elfajzások listájáról hagyjuk ki a homoszexualitást és a biszexualitást. Jelezném azért, hogy ezt az álláspontomat azonnal felülvizsgálom, mielőtt törvényileg kötelezővé teszik az azonos neműekkel való hetegést…

A szexuális elfajzások közé kell azonban sorolnunk mindazon gyakorlatokat, amelyek esetében a kölcsönös élvezet nem merülhet fel, vagy amely károsodással jár. A szexuális elfajzások listája a következő: erőszakos nemi közösülés, szado-mazo, pedofília, zoofília, nekrofília. Ha valaki van olyan szerencsés, hogy fogalma sincs, mit jelentenek ezek a szavak, akkor a magyarázat: a „szado-mazo” olyan szexuális gyakorlat, amely a fájdalom okozását, illetve a fájdalmat élvezetnek tekinti; a pedofília a gyerekekkel folytatott szexuális kapcsolatot; a zoofília szex állatokkal; a nekrofília pedig a hullagyalázás szalonképesebb elnevezése. Erőszakos nemi közösülés. Ezen nincs mit magyarázni, egyértelműen az elnyomásról és a megalázásról szól. Sokféle érzelmi állapot húzódnak meg a háttérben: bosszú, sértett önérték, egyszerű hatalomvágy, szadizmus. Sajnos, volt olyan az ismeretségi körömben, akit megerősszakoltak; a véleményemet pedig leírtam A Leszboszi Cápában. Hogyan „találhatták ki” a nemi erőszakot? Talán kínzás volt valamikor, vagy a hierarchia demonstrációja. A börtönökben ma is az. Szado-mazo. Élvezni a fájdalom okozását és érzését, bőr ruhában szenvedni, korbáccsal és szíjjal verni egymást, maszkkal elzárni a légutakat és csövön át lélegezni, kikötözve lenni, megbilincselve, megláncolva… Biztosan lehetne még folytatni a felsorolást. Az egyik fél uralkodik, a másik kiszolgáltatott. Nekem nagyon úgy tűnik, hogy ez a nemi erőszak stilizált változata. Pedofília. Ismét a nemi erőszak egyik formája. Még hozzá a legbrutálisabb. A teljes leigázásról szól, a másik totális legyőzéséről, megalázásáról, akaratának eltörléséről. Mi lehet még? Az egykori, gyerek- és tinédzserkori kudarcok, elutasítások kétségbeesett és öntudatlan megváltoztatására tett erőfeszítés? Van egy régi, idióta nemi eszménykép, amely úgy szól, hogy a férfinak hatalmasnak és erősnek kell lennie, míg a nőnek kicsinek és gyengének. Nos, vajon mi váltja jobban valóra ezt az elvárást, mint a pedofília? (Persze, ne feledjük el, vannak nők is a pedofilok között, és olyan is van, aki a saját nemét keresi.) Pedofília alatt most csak és kizárólag gyerekek megerősszakolását értem, és nem keverem ide a tizenévesek és a felnőtt korúak közötti nemi kapcsolatot. Részben azért, mert kár lenne tagadni, hogy egy tizenéves-tizenöt éves lány (fiú) vonzó lehet, részben azért, mert ebben a korban már igencsak tombolnak a hormonok, részben pedig azért, mert a jog is figyelembe veszi ezt, és Magyarországon az úgynevezett beleegyezési korhatár tizenéves év, amely azt jelenti, hogy e kor felett a jog már nem tekinti szexuálisan gyerekeknek az embereket.

Ahogy visszamelegszem, tizenéves koromban már alig tudtam gondolkodni a hormonok miatt. Nagyjából egy dolgon járt az eszem, és az bizony nem a matematika volt. Megveszttem egy pillantásért, egy érintésért, és lebényultam felelés közben az orosz tanár dekoltázsától. Általános iskola első osztályában megcsókoltam egy Móni nevű lányt. Ő vihogott, az osztályfőnök meg épp belépett a terembe, meglátott minket, és rögtön meg is ragadta az alkalmat arra, hogy adjon nekem egy intőt. Beleírta az Ellenőrzőmbe, hogy „megcsókolta a Mónit”. De ez csak játék volt, és nem a szexuális vágy megnyilvánulása. Még egy olyan gondolatom sem volt, hogy Móni a szájába veszi a… vagy, hogy belehatolok a… Ilyesmit el sem tudtam képzelni. Egy gyerekben nincs szexuális vágy. Egy pedofilnak tehát tudnia kell, hogy mi a helyzet. Látnia kell a könnyeket és a rettegést, hallania kell a sírást és a könyörgést, tudnia kell, hogy amit tesz, az a másinak rossz, és amit csinál, az nem más, mint a nemi erőszak legbrutálisabb formája. A zoofiliát, az emberek állatokkal való közösülését, és a nekrofiliát, a hullákkal való közösülést nem nagyon kell magyarázni. Apró megjegyzés: Magyarországon a hivatalos álláspont szerint a zoofília nem elfajzás. Ezt bizonyítja, hogy létezik és működik legalább egy olyan cég az országban, amely hivatalosan is elismerten ilyen jellegű pornófilmeket gyárt. Most pedig jöjjön az elmélet. Ez az elmélet, mint azt már jeleztem, nincs alátámasztva. Hozzátenném még, hogy senkit nem kíván felmenteni, és semmilyen bünt nem próbál meg kisebbé tenni. A bűn nem attól bűn, hogy régről ered. Az elméletem egyfelől abból táplálkozik, hogy író vagyok, élénk a fantáziám, másfelől pedig abból, hogy a hivatalos nézeteket enyhén szólva nem tartom megbízhatónak, mivel azokat olyan gyanús intézmények szentesítik, mint kormányok, akadémiák, médiabirodalmak, és hasonlók. Először is, úgy tűnik, hogy létezik valamiféle pokolba vezető útja a szexuális elfajzásoknak, amely így néz ki: szado-mazo – erőszakos nemi közösülés – pedofília – zoofília – nekrofília. Vagyis ez az a skála, amelyen valaki elsüllyed egyre mélyebbre és mélyebbre. Az első ponton belép az erőszak, azután az egyre elhatalmasodik, végül az illető elhagyja az emberi fajt, a legalján pedig az életet is. És hogy mi lehet ennek az egésznek a legmélyén? A mítoszok tele vannak nem emberi fajokkal, humanoid vagy nem humanoid lényekkel. Legendák szólnak olyan korszakokról, amikor az emberek együtt éltek más fajú értelmes lényekkel. Együtt – és ez mindent jelentett, szexet, szerelmet, családalapítást. A fantasy irodalomban és a science-fictionben mi sem természetesebb ennél. Mi

van akkor, ha mindennek van valóságtartalma? Ha a múltunk nem olyan, mint azt a hivatalos történelemkönyvek taglalják, akkor elengedhetjük a fantáziánkat, mert igencsak kiszélesedik a látóhatár. Tehát lehetséges, hogy volt idő, amikor még természetes szexuális magatartás volt az, aminek elfeledett és elkorcsosult utóregzéseit ma is megfigyelhetjük. Ez megmagyarázná a pedofiliát és a zoofiliát, legalábbis, ami az eredetet illeti. A legendák tele vannak olyan lényekkel, akiknek kifejlett, felnőtt testméreteik úgy viszonyulnak egy átlagember testi adottságaihoz, mint egy gyerek egy felnőtthez. Számtalan mítosz tesz említést inhumán fajokról, állati jegyeket hordozó „emberekről”, vagy az emberi testfelépítéstől nagyon távol álló, ám az emberhez hasonlóan értelemmel bíró lényekről. Így az, amit ma zoofiliának tekintünk, valamikor beletartozott a heteroszexualitásba vagy a homo- illetve biszexualitásba, és senki nem tartotta abnormálisnak. Mint mondtam, ez csak egy elmélet. Semmi nem támasztja alá, de nem is cáfolja semmi.